

portør. Der var ganske enkelte Fabrikker, der havde en forholdsvis rigelig Forsyning, men de fleste, og deriblandt de allerstørste Fabrikker, havde ikke Forraad for ret lang Tid, men maatte straks lade foretage Indkøb i Amerika, baade af Majs, Rug og Byg. Selv om de nu har faaet købt fra Udlandet og forventer, at Kornet skal komme frem, er Sejladsen for Øjeblikket saa usikker, at det slet ikke er givet, at det kommer frem. Forbudet medførte ogsaa, at en Del af Københavns Handelsstand og nogle Handelshuse i Provinserne, som havde købt og havde svømmende Ladninger med Sæd her til København og havde ventet at have Kunder i Spiritus- og Gærfabrikationen til at købe Varen, naar den kom frem, ikke havde disse Kunder at handle med, da den kom frem. Det har noget medvirket til, at bl. a. alle Pakhusrum er næsten helt optagne af Sæd, og det har medført, at Sædpriserne er dalet ganske betydelig her i den sidste Maaned: Byggen er dalet 2 à 2 $\frac{1}{4}$ Kr. pr. Tønde à 100 kg. Havre er gaaet ikke mindre end 5 à 5 $\frac{1}{2}$ Kr. ned, Majs 3 $\frac{1}{2}$ à 3 $\frac{3}{4}$ Kr., alt pr. 100 kg. Denne Nedgang rammer den københavnske Handelsstand ganske overordentligt, thi der er det kedelige ved det, at det er ret umuligt i Øjeblikket at bringe disse Sædarter ind til Landet til den Pris, de nu er i Handel til, fordi der er Mangel paa Plads, Mangel paa Afsætning. Det kommer jo i øvrigt den store Befolkning til gode, men der bliver enkelte Handelshuse, som vil faa ret følelige Tab. Der er fremsat Lovforslag om Ekstrabeskættning paa dem, der under Krigen har tjent rundeligt og rigeligt, og det kan være meget godt, men der kunde maaske ogsaa blive Tale om, at Staten kom til at yde Erstatning til dem, som paa Grund af Krigen havde lidt betydelige Tab, thi der bliver, som sagt, et betydeligt Tab for den danske Handelsstand, som importerer Sæd hertil fra Udlandet.

Jeg har tilladt mig at fremsætte disse Bemærkninger, fordi det ikke skal være den almindelige Opfattelse, at Forbudet er sket pro forma; jeg kan forsikre ærede Medlemmer, at det har været og er den Dag i Dag meget generende. At det har medført heldige Forhold for en Del Mennesker, er rigtigt, men at det ogsaa har medført betydelige Tab og Ulemper og fremdeles vil gøre det, er der heller ingen Tvivl om.

Godskesen: Jeg vil tillade mig at benytte den Lejlighed, som Finanslovsforslagets første Behandling giver, til at gøre

nogle Bemærkninger om en Sag, som i Efteraaret har sat Sindene stærkt i Bevægelse, nemlig Krigsretssagen i Næstved mod Premierløjtnant Christensen. Mine Bemærkninger gælder dog ikke Premierløjtnant Christensen og hans Forhold under Sagen. Han er hæderlig frifundet, og det fremgaar tydeligt af det oplyste, at han er en dygtig, brav og pligtopfyldende Officer. For hans Vedkommende er der derfor ikke mere at sige. Men jeg kunde ønske at sige nogle Ord om den Maade, hvorpaa Sagen er blevet behandlet fra den højtærede Forsvarsministers Side. Jeg beklager, at jeg ikke kan gøre det saa fyldigt, som jeg gerne havde villet, idet jeg nemlig kun har haft ufuldstændig Adgang til den Korrespondance, som er ført mellem Forsvarsministeren og de vedkommende militære Myndigheder i Sagens Anledning. Premierløjtnant Christensens Defensor for Overkrigsretten har anmodet om, at denne Korrespondance maatte blive fremlagt, men den højtærede Forsvarsminister har ikke fundet det rigtigt at efterkomme denne Anmodning.

Det er en god og gammel Sætning i vor Ret, at enhver skal holdes for uskyldig, indtil hans Skyld er godtgjort, og er der noget Tilfælde, hvor dette særlig maa gælde, forekommer det mig at være i Forholdet mellem over- og underordnede Embedsmænd og da navnlig i Forholdet mellem en Minister og de Embedsmænd, som er ham underlagte. Den Embedsmand, som gør sig skyldig i Pligtforsømmelser eller Misligheder, bør finde en streng og efter Omstændighederne en ubønhørlig Dommer i sin Minister, og det bør de paagældende Embedsmænd vide. Men paa den anden Side bør de ogsaa vide, at deres bedste Værn og Værge mod ubeviste Beskyldninger er Ministeren; han er den, de skal stole paa i saa Henseende. Et Udslag af denne Regel er det, at naar der rettes løse Beskyldninger mod en Embedsmand, navnlig saadant noget som Avisbeskyldninger, rejses der ikke i den Anledning straks Tiltale mod ham. Den Vej, man gaar, og som staar fast i vor Ret, er, at man paa lægger ham at anlægge Sag imod den vedkommende Redaktør eller den vedkommende Underskriver af Artiklen for derigennem at rense sig. Og først hvis det mislykkes for vedkommende Embedsmand, bliver der Tale om, at det offentlige indleder en Forfølgning imod ham. Den højtærede Forsvarsminister har imidlertid i denne Sag ikke fulgt en saadan Regel.